

INTERVENCIÓ DE JOSÉ MONTILLA A LA REUNIÓ INTERPARLAMENTÀRIA DEL PSC (26/11/2005)

Benvolgudes companyes i companys

Amigues i amics,

Permeteu-me que comenci la meva intervenció, que no vol ser gaire extensa, referint-me a unes reflexions que ja fa molts anys va fer el gran historiador de la cultura José Antonio Maravall, quan va dir que alguns espanyols eren propicis sovint als judicis apocalíptics, a la polèmica permanent o la desqualificació global. I que sense una estimació objectiva, racional, de les coses era impossible la convivència entre espanyols. Per a Maravall qualsevol discrepància és legítima i, fins i tot, necessària, però observant, respectant, cenyint-se sempre a la veritat dels fets.

Malauradament, i això ja no ho va dir José Antonio Maravall sinó que ho dic jo ara -i estic convençut que ho subscriuiu també tots vosaltres-, avui els dirigents del Partit Popular s'han situat en el camí de la irracionalitat, en el terreny de la difamació, la mentida, la calúmnia i la desqualificació sistemàtica del PSOE, del Govern socialista, de les forces del tripartit català i molts especialment de la figura de José Luís Rodríguez Zapatero.

I per aquest camí el PP ens duu a una convivència molt i molt difícil per no dir a estones francament asfixiant. El PP i el seu entorn mediàtic s'entesten a ressuscitar l'espectre terrible de les dues Espanyes.

Afortunadament la societat espanyola viu força al marge d'aquest intent malaltís d'encrespar els ànims. Però més enllà d'això, per desgràcia aquest clima a tots ens passa factura. A mig termini té un cost en el cos social i polític del país molt i molt negatiu. Perquè genera desafecció, desànim i descrèdit de la ciutadania envers la política.

Malauradament aquesta és l'estratègia escollida pel PP després de la patacada que Rajoy i la direcció del PP van rebre el 14 de març de 2004. Tenien la majoria absoluta i van passar a l'oposició. Aquest resultat en qualsevol partit amb un mínim sentit de cultura democràtica hagués conduït de forma natural a la dimissió del seu candidat i de tota la direcció.

Però aquest no és el cas del Partit Popular. Recordareu bé fins a quin punt els populars van tancar files, sense fissures, entorn Aznar davant una guerra tan impopular, il·legal i moralment reprovable com la d'Iraq. I ho segueixen fent. Ahir mateix, Trillo i Rajoy acompanyats per Rato van reivindicar amb orgull la guerra d'Iraq. De quin orgull parlen. Dels milers de morts, de les armes de destrucció massiva mai trobades, o parlen dels morts del Yak 42. No ho sabem, ni ho sabrem mai perquè el PP confon anàlisi polític amb propaganda i amaga sota paraules insidioses i mentides les seves errades.

És veritat que a vegades els socialistes mostrem certes incomoditats per contraatacar davant les duríssimes desqualificacions que ens adrecen els dirigents populars. Sovint no tenim paraules davant de tanta bilis, enfront de tanta còlera. És normal perquè afortunadament som d'una altra pasta. També teníem aquestes mateixes dificultats abans de guanyar les eleccions. Ho recordareu perfectament. Llavors el PP, des del Govern, feia una brutal i persistent crítica a la nostra oposició, amb un to de desqualificació més pensat per subjugar-nos moralment que per combatre'ns políticament.

Però també us haig de dir que tinc el convenciment que aquesta incomoditat nostra no és un símptoma de debilitat, sinó un senyal inequívoc de la nostra racionalitat i del nostre seny.

Vull dir que hi ha actituds i paraules que són inadmissibles en democràcia i que desqualifiquen només a qui les utilitza.

Mireu: Fa una setmana Mariano Rajoy deia que els ministres socialistes ens creiem dirigents republicans dels anys trenta. Però que, en realitat (afegia Rajoy sense cap rubor), som tan sols una “colla d’indocumentats”. Abans d’ahir tornava a qualificar al Govern socialista com a una “broma pesada”.

Aquest és l’estil que utilitza permanentment el líder de l’oposició quan es refereix al Govern d’Espanya. Un estil que demostra que avui el PP té el cos de Rajoy, però l’ànima continua sent la d’Aznar. O dit en d’altres paraules, Rajoy posa la veu, Aznar les idees, i Zaplana i Acebes les actituds.

Ahir mateix van tenir un altre exemple d’irracionalitat política. Ahir, ETA va fer públic un comunicat. Un comunicat que no ha de tenir el més mínim crèdit per part de les forces democràtiques, perquè l’únic comunicat que esperem els demòcrates és que ETA abandoni les armes.

Bé, davant aquest comunicat, el PP no ha tingut cap empatx en dir que ETA és el tutor de l’Estatut. Davant això, només puc dir que el PP ha perdut els papers i que ha pres el camí de la infàmia, la calúnia, l’odi i la insídia com la seva forma de fer política. Sempre a prop del fang i del descrèdit, inclòs el personal.

Els catalans sempre hem fet pinya contra el terrorisme. Hem estat atacats moltes vegades, i sempre hem dit no, i seguirem dient no, malgrat aquestes paraules que avui, jo demano formalment, que Acebes retiri i demani perdó als ciutadans de Catalunya.

Diem no al terrorisme i diem no a la infàmia. Diem no i ho diem molt clar. El PP té un llenguatge que posa, fins i tot, en tela de judici l’estat de dret, com va fer ahir l’Associació de Víctimes del Terrorisme cridant a fer fora Espanya de l’ONU i de la UE. Vàrem dir després que era un error. Un error molt greu, val a dir.

Perquè amb el terrorisme no s’ha de fer política partidista. Perquè quan es fa suposadament política partidista amb el terrorisme, l’únic que s’aconsegueix és

donar ales als terroristes. I ho torno a dir, els catalans sempre hem estat en contra del terrorisme i no acceptarem que un dirigent polític sembri el dubte sobre la nostra posició inequívoca. Rajoy ha de demanar perdó a Catalunya. Ha de desautoritzar Acebes, i el mateix Acebes ha de demanar perdó per acusar els catalans que volem un nou Estatut i que estem respectant escrupolosament la Constitució en el seu tràmit on radica la sobirania popular com marca la mateixa Constitució que és el Congrés dels Diputats, de que estem tutelats pels terroristes. I el primer que hauria de demanar aclariments al seu partit és Josep Piqué. O ell també pensa que l'Estatut ratificat per la immensa majoria del Parlament de Catalunya està tutelat pels terroristes?

D'aquest Govern, o de qualsevol altre, es pot discrepar. Indubtablement. Però ni al President del Govern ni als Ministres del Govern, d'aquest o de qualsevol altre país democràtic, se'ls pot insultar ni desqualificar d'aquesta manera. Alerta amb les paraules!

És molt greu que parli així el Sr. Rajoy, el líder de la segona força parlamentària i aspirant a la Presidència del Govern. El PP ha perdut les formes. De manera segurament irreparable. I tots sabem que la democràcia és un sistema que té en els procediments i en les formes la seva base fonamental.

El PP ha posat en marxa una espiral molt perillosa de descrèdit que s'adreça a nosaltres, però que ho fa malbé tot.

Però nosaltres no caurem en aquesta trampa. Cal replicar-los, sens dubte, i amb fermesa. Però siguem també escrupolosos amb l'estil i les formes.

El 14 de març els ciutadans i les ciutadanes ens van votar per moltes raons però també per forçar un canvi d'estil, un nou tarannà. No hem de permetre que el PP ens faci sortir del nostre guió.

I per això mateix nosaltres, vosaltres, tots els diputats i diputades, alcaldes i alcaldesses socialistes hem de centrar-nos en un objectiu: explicar a la ciutadania la nostra acció de govern, als municipis, a Catalunya, a Espanya i a Europa. Què fem i per què fem el que fem. Sense complexes.

La societat catalana i espanyola és força més madura d'allò que es creu la dreta. El 14 de març ho va demostrar sobradament. Us vull recordar fins a quin punt ens semblava difícil sis mesos abans derrotar el PP. Però en una societat democràtica la veritat s'acaba imposant, guanya sempre. Per això mateix el nostre optimisme racional és imbatible.

Nosaltres tenim com a prioritat complir el programa electoral, les nostres promeses, la paraula donada als ciutadans.

El Govern que presideix José Luis Rodríguez Zapatero està duent a terme un programa de reformes i canvis, que els espanyols i els catalans varen recolzar de manera majoritària. Per aquesta raó la dreta espanyola ens ataca amb aquest grau de duresa. Perquè estem impulsant reformes que afecten al seu poder econòmic.

- Primer, defensar l'escola pública, que és el gran instrument de vertebració educativa i d'igualtat d'oportunitats d'aquest país.
- Segon, comprometre recursos i despesa pública en ensenyament. La LOE va acompanyada d'una memòria econòmica de 6.000 milions d'euros en cinc anys. En canvi, la contrareforma educativa del PP, la LOCE, feta absolutament contra tothom, no en duia cap, de memòria econòmica.
- I tercer, lluitar contra el fracàs escolar, que comença per no discriminar ni segregar a ningú. No volem reforçar de cap manera una possible deriva socialment divisòria d'una doble xarxa, pública/privada, en l'ensenyament.

El Govern duu a terme aquestes reformes amb voluntat de diàleg i d'assolir grans acords, també amb el PP, si fos possible. Ho hem dit reiteradament i hi hem fet propostes concretes.

Però no ens arrosarem davant la intransigència dels que no volen negociar res sinó tan sols erosionar el Govern.

En el camp educatiu, per exemple, els socialistes tenim molt clar que parlar de qualitat i de cohesió social vol dir:

I ara que estem en aquest debat és important que deixem clara una cosa:

Hem d'explicar a tothom que el retrocés que l'ensenyament a Espanya ha experimentat des de l'any 2000, amb dades objectives en un darrer informe de la Comissió Europa, en fracàs escolar, en habilitats lectores i en descens de la formació contínua és responsabilitat dels governs del PP i dels seus ministres: Esperanza Aguirre, Mariano Rajoy i Pilar del Castillo. Ara constatem amb dades irrefutables la pèssima gestió educativa dels governs del PP que nosaltres havíem criticat quan érem a l'oposició. Ara corroborem els resultats de la contrareforma educativa de la dreta i de la forta desinversió que va patir l'ensenyament públic entre 1996 i 2004. Una contrareforma en la que Rajoy va tenir un paper cabdal, tot i que ell mateix hagi acabant oblidant que va ser ministre d'educació, tal i com li va recordar Rodríguez Zapatero aquest dimecres al Congrés.

Us puc assegurar que, en canvi, la nova Llei Orgànica d'Educació, acompanyada d'uns bons pressupostos el 2006, el 2007 i el 2008, serà la màxima aposta que s'ha fet mai a Espanya per superar el fracàs escolar i millorar les competències en lectura, matemàtiques i idiomes, per exemple. I per aconseguir també que en pocs anys el 85% dels nostres joves facin batxillerat o bé la nova Formació Professional.

Per fer possibles aquests objectius el Govern mantindrà fins al final la seva voluntat de diàleg i negociació. Aquells que s'han aixecat de la taula són els que han d'explicar les seves veritables intencions davant el conjunt de la societat.

Vull expressar-vos la meva convicció que aquest Govern quan faci balanç el 2008 presentarà una gestió espectacular en tots els fronts. Al cap d'un any i mig ja ho és en molts aspectes.

En el terreny internacional, el Govern socialista ha impulsat les línies essencials d'un veritable canvi de rumb: lluita contra el terrorisme amb un respecte escrupolós a la legalitat internacional; retirada del contingent militar espanyol a Iraq; impuls de l'Aliança de Civilitzacions; tornada al cor polític d'Europa; normalització de les nostres relacions amb els països veïns del Magrib, i intensificació de la nostra actuació exterior a Iberoamèrica.

En el camp de la política social, s'han millorat prestacions socials bàsiques: s'han incrementat els fons destinats a beques; ha augmentat fins a 513 euros al mes el Salari Mínim Interprofessional (es situarà en 600 euros al mes al final de la legislatura), i s'han elevat les pensions mínimes, les quals recuperaran en el 2006, i per segon any consecutiu, poder adquisitiu.

El Govern socialista ha impulsat l'aprovació de nous drets: s'ha aprovat la llei integral contra la violència de gènere; s'ha reformat la legislació per agilitzar el divorci i reconèixer el dret al matrimoni de les parelles homosexuals, i s'ha aprovat un nou Reglament d'Estrangeria que facilita la immigració legal i ordenada.

Si hi ha un terreny en el qual s'ha fet realitat el compromís de complir amb la paraula donada, amb fets, mesures i realitzacions, aquest és, sens dubte, el de l'avenç cap a l'Espanya plural: inici del procés de reforma constitucional; constitució de la Conferència de Presidents Autònoms; impuls del català, gallec i euskera en la Unió Europea; compromís amb els procés de reforma de l'Estatut; participació de les CCAA en les delegacions de l'Estat davant el Consell de la Unió Europea; trasllat de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions a Barcelona...

L'economia espanyola ha crescut a un ritme del 3,5% durant el tercer trimestre d'enguany (el triple que la mitjana de la Unió Europea i el creixement més elevat

dels darrers quatre anys). Aquest robust creixement, en un context gens senzill, ha fet possible una rellevant creació d'ocupació -1.000.000 de llocs de treball en l'últim any-. La taxa d'atur s'ha situat per sota de la mitjana europea per primera vegada en la nostra història.

El PP s'ha adonat de la profunditat i de la transcendència del projecte de transformació de Catalunya i d'Espanya que encapçalem els socialistes. I els hi preocupa, amb raó, perquè té grans possibilitats de reeixir. Els hi preocupa perquè el nostre programa reformista vol dir:

- Un projecte d'Espanya que, partint de la seva pluralitat nacional i cultural i fixant-la com un gran valor, recreï una nova i més sòlida solidaritat interna: la solidaritat entre els pobles d'Espanya. I això passa avui per la federalització del nostre model autonòmic i també un canvi conseqüent en el funcionament d'algunes de les institucions de l'Estat.
- Un projecte de modernització econòmica que incorpori plenament els processos productius als avanços de l'economia del coneixement, i promogui ocupació de qualitat i redueixi la desocupació. Un model econòmic que fugi de l'intervencionisme i de l'amiguisme, afavorint, per tant, l'autèntica lliure competència
- Un projecte que cerqui l'equitat d'oportunitats i la solidaritat social en la redistribució dels beneficis del creixement.
- Un projecte d'ampliació de nous drets i llibertats, individuals i col·lectius, que camini al mateix pas que la societat.
- I un projecte de responsabilitat amb els problemes fonamentals de la humanitat (la fam, la misèria i l'analfabetisme) que vol reforçar les aliances regionals i el diàleg entre pobles i cultures en peu d'igualtat.

Indubtablement, aquesta és una transformació que va més enllà d'aquesta legislatura, perquè significa un autèntic canvi del rumb. I això, és clar, genera preocupació i nerviosisme en la dreta cultural, econòmica i política.

A nivell parlamentari la solitud del PP no té precedents en la història de la nostra democràcia. El problema és que aquest país necessita una altra oposició amb qui el Govern i la majoria parlamentària que li dona suport pugui consensuar certes reformes fonamentals. I això avui no és possible.

Sembla, doncs, que les reformes que tinguin un abast constitucional hauran d'esperar a què en el PP es produeixi un canvi, i segurament aquest no arribarà fins al 2008, quan Rajoy torni a perdre les eleccions.

Però les altres reformes, estatutàries, educatives, socials i laborals, les durem a terme en aquesta legislatura.

El PP s'ha autoexclòs. Però nosaltres voldríem que totes aquestes reformes que han de tenir una llarga durada es fessin amb el màxim suport parlamentari possible. Sense que els socialistes renunciem a res fonamental però dialogant amb tothom i pactant tot el que es pugui pactar.

Nosaltres hem establert uns acords amb uns socis preferents, que són també companys de Govern a Catalunya, ERC i ICV (Izquierda Unida a Espanya). No ens volem moure d'aquests compromisos perquè ens hi sentim còmodes. Però també ens agradaria que els altres grups parlamentaris -que no van recolzar la investidura de Rodríguez Zapatero però que se situen a les antípodes de l'estil barroer del PP- entressin a exercir el paper de "lleial i raonable" oposició amb qui poder assolir aquells grans acords que el país necessita. Parlo principalment de CiU, del PNB i de CC, però també del BNG amb qui governem a Galícia. La tramitació parlamentària dels pressupostos de l'Estat per al 2006 és un bon exemple de la nostra voluntat d'avançar en aquesta direcció.

Som en un moment clau de la legislatura. Els ciutadans no volen demagògies. La ciutadania ens demana valor i capacitat per tirar endavant les reformes necessàries i alhora capacitat de diàleg i consens. I ho estem demostrant.

Al costat del debat educatiu, tenim també la reforma de l'Estatut de Catalunya. La sessió del Congrés que va admetre a tràmit el text va palesar la radical solitud del PP i la bona sintonia -en forma i fons- entre els interessos de Catalunya i la proposta de l'Espanya plural del President Zapatero.

Estic segur que ens en sortirem. Crec que s'ha començat a dialogar de forma intel·ligent i em consta que es comencen a dibuixar espais on serà possible trobar acords, la qual cosa no treu que encara hi hagi un llarg camí a recórrer i certs obstacles a superar. És una negociació difícil però anem pel bon camí, amb discreció, treball i rigor.

Estic convençut que tant el Govern socialista com les forces polítiques catalanes que hem donat suport a l'Estatut som ben conscient de la transcendència d'assolir un acord sobre el nou text estatutari, que sigui alhora molt satisfactori per a Catalunya i compatible amb els interessos generals que el Govern també ha de posar sobre la taula.

Com us dic crec fermament en l'èxit final de la proposta catalana.

Un èxit que no només serà per a Catalunya sinó que permetrà avançar de forma irreversible cap a la federalització del model autonòmic. Proposta a la qual també s'adhereixen molts dels dirigents regionals del PP quan diuen sense pensar-s'ho dues vegades que volen el mateix que Catalunya. I quan ho diuen no se n'adonen que estan contradient greument a Rajoy, que ha afirmat per activa i per passiva que Espanya es trencaria si s'aprova l'Estatut català.

El PP ha fet una aposta extremadament forta contra l'Estatut que se'ls girarà en contra si el nou text, negociat i pactat, s'aprova a les Corts. I n'estic segur. Perquè

immediatament totes les altres comunitats autònomes voldran el mateix. I, per tant, la conclusió ben fàcil a la qual arribaran els ciutadans, fins i tot els que n'eren més refractaris, és que Espanya no és trenca sinó que canvia, que millora, que aprofundeix en un model que ha funcionat molt bé però que no és immutable, que evoluciona.

Companyes i companys, ben segur que ens esperen uns mesos de treball intens.

El PP no tan sols viurà una solitud parlamentària que el pot impossibilitar governar durant anys, sinó que partirà una derrota de fons.

El 14 de març el PP va ser vençut electoralment. Però ideològicament i políticament els dirigents del PP no se'n van considerar pas, de vençuts. Des de llavors no han practicat altra cosa que l'escapisme, la fugida endavant, proferint grans amenaces i inenarrables apocalipsis. És una forma de no mirar enrere, de no reconèixer res de tot allò en què es van equivocar, de no fer cap autocrítica.

Volem jugar permanentment la segona part d'unes eleccions, les del 14 de març, que ells no consideren perdudes sinó estranyament volatilitzades.

Per tant, companyes i companys, vull convocar als partits polítics que donen suport al Govern de Pasqual Maragall, però també a la resta de formacions polítiques catalanes, a derrotar l'estratègia de la crispació, l'enfrontament i la divisió territorial i social del PP.

El 14 de març el vàrem vèncer però l'aznarisme no va ser derrotat. Continua sent el pensament hegemònic i absolut de l'actual direcció del PP. I ara l'èxit de l'Estatut serà la desfeta d'aquest PP intolerant, antieuropeista, intervencionista i neocentralista.

Així, doncs, a la llarga llista d'oportunitats històriques que tenim al davant vull afegir-hi una altra. Com a resultat de l'èxit del nostre programa reformista també canviarem el PP. N'estic segur.

Perquè aquest país es mereix una altra oposició.

Entretant vull demanar-vos fermesa en les nostres conviccions, confiança en l'acció dels governs municipals, de Catalunya i d'Espanya i, sobretot, que tingueu la certesa que som avui els dipositaris d'una gran esperança. Que totes les mirades se centren en nosaltres com els principals responsables d'aquesta gran oportunitat. I que nosaltres hi volem estar a l'alçada.

Moltes gràcies.